

til at føle, at de følger, der knytte sig til at sætte Børn ind i Verden, ramme Forældrene. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan anbefale samtlige de Ændringsforslag, jeg har stillet, og kan tiltræde de øvrige. Jeg skal kun med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 21 om Lovforslagets Titel bemærke, at jeg aldeles ingen Indvending har mod Ændringsforslaget, men jeg tror, at den ærede Ordfører vil lide en Skuffelse, naar han mener, at man ved en Bestemmelse i Loven kan afskaffe en Sprogbrug, der er adskillige Aarhundreder gammel.

Birek: Jeg ønsker at rette et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister i Henseende til denne Lov og en anden Lov, vi vedtog forleden Dag. I disse Dage er det blevet berettet her i København, at en Mand, der er bleven skilt fra sin Kone, efter den Tid har avlet et Barn med hende. Maa jeg spørge den højtærede Justitsminister: Er det Barn ægte eller uægte?

Justitsministeren (Alberti): Hvis Manden var skilt fra Konen paa den Tid, Barnet blev avlet, er Barnet selvfølgelig uægte, eller for at bruge den nyere Terminologi, født udenfor Ægteskab.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den ærede Ordførers Udtalelser give mig Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger. Det er egentlig mine Udtalelser ved 2den Behandling, som den ærede Ordfører i Dag svarede paa. Han mente at kunne sige, at det, der sker ved den Lov, vi staa i Begreb med at vedtage, er, at der sørges godt for Mødrene i Tiden før Fødselen, og han vilde tilraade dem, der kom i Forbindelse med Kvinder, der skulde føde, at paavirke dem og gøre dem opmærksomme paa, hvorledes de skulle bære sig ad med at sikre sig i Tiden umiddelbart før. Jeg vil sige, at hverken tidligere eller nu har der været Fare for saadanne Kvinder, der kunne blive Genstand for Paavirkning, som man kan faa Lejlighed til at tale med og gøre opmærksomme paa, hvorledes Stillingen er, den Slags Kvinder føde ikke i Dølgemaal eller begaa Barnemord. Det, der er Tale om, er saadanne Kvinder, som, naar Tiden nærmer sig, at de skulle føde, søge at holde det hemmeligt saa længe som mu-

ligt og saa staa uden Hjælpemidler og uden at have et Sted at ty hen umiddelbart før og under Nedkomsten. Med Hensyn til dem byder Lovforslaget intet som helst. For at en Kvinde kan naa at faa en saadan Hjælp, skal hun i god Tid anmeldte Sagen, saa at der kan anlægges Retssag. De Kvinder, som ville gøre det, kunne naturligvis faa Hjælp i Henhold til de ny Bestemmelser, Loven kommer til at indeholde. Men hvis det Forslag var blevet vedtaget, som var stillet af Socialdemokraterne til 2den Behandling om, at en Kvinde, naar Tiden for Nedkomsten nærmere sig, kunde melde sig til det offentlige og faa det Beløb udbetalt, som var nødvendigt for, at hun kunde klare sig i den nærmest forud for Fødselen gaende Tid, vilde Kvinderne have staaet bedre betryggede, end de ville komme til at staa, naar det foreliggende Lovforslag vedtages.

Men der er ganske vist dertil at sige, at det vilde koste det offentlige adskillige Penge. Det blev ved 1ste Behandling udtalt, at de Penge havde man ikke Raad til at spare, og det forekommer mig ogsaa, at man ikke har Raad til at spare i Tilfælde, hvor det drejer sig om Forebyggelse af Barnemord. Jeg kan ikke tænke mig, at det er andre Grunde end rent økonomiske, der have foranlediget, at man har modsat sig et Ændringsforslag om, at det offentlige skal udbetale Bidrag til den ugifte og fattige Kvinde, der skal føde, og det forekommer mig, at disse Grunde burde vige, hvor det drejer sig om et saa vigtigt Spørgsmaal, som der her er Tale om.

Lige overfor den store Dødelighed mellem spæde Børn, som fødes udenfor Ægteskab, kan jeg heller ikke se, at det foreliggende Lovforslag yder tilstrækkelig Betyggelse, men jeg forstaar godt, hvad den højtærede Minister ved 1ste Behandling erklærede, at hvis man skulde indrette Optagelseshjem for spæde Børn omkring i Amterne, vilde det koste mange Penge. Og jeg forstod ogsaa, at hvis en Del af disse Udgifter skulde udredes af Statskassen, vilde Finansministeren have Betænkelighed derved. Men ogsaa her mener jeg, at man ikke har Raad til at spare, ogsaa her mener jeg, det bedste var ikke for godt. Der laa ogsaa i den ærede Ordførers Slutningsudtalelse en Tilkendegivelse af, at han selv har Forstaaelsen af, at Forslaget ikke er, som det skal være, ikke er den endelige Løsning. Men hvorfor tager man da ikke det bedste? Den ærede Ordfører siger, at her foreligger